

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΘΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘ. 209

Κυβερ. έτησ. εν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

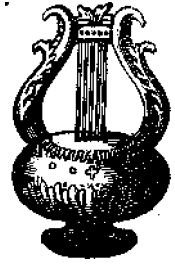
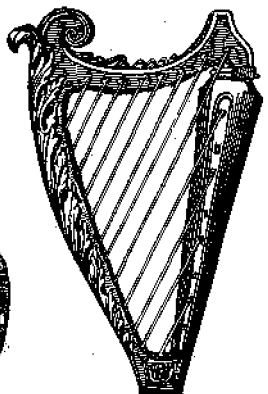
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν δὲ τῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἐφ' Ἐφημερίε τῶν Παίδων ἀνευ προκληρωμῆς.

Μουσικὰ ὄργανα.

ΤΑΜΠΟΥΡΙΝΗ

Ἡ ταμπούρινη ἦτο εἶδος τομπάνου, ἅτερ ἐκρατεῖτο διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκρόβητο διὰ πλήκτρον. Εἰς δ' τὰ πλάγια ἐκρέμαντο διάφοροι κωδωνίσκοι. Ἡ δὲ Ἄρπη ἦτο μουσικὸν ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος φέρον ἀπὸ 4—21 χορδὰς· εἶναι δ' ἐν χρήσει καὶ σήμερον καὶ παράγει λίαν γλυκεῖς ἤχους.

ΚΙΝΝΥΡΑ.

Ἡ Κιννόρα ἦτο Ἀσιανὸν τε μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς, κρούμενον δὲ διὰ πλήκτρον ἐδίδεν οἰκτρὸν καὶ λυπηρὸν ἦχον, ἐκ τούτου παρήχθη τὸ ῥῆμα κιννόρομαι, ὅπερ σημαίνει κλαίω, θρηνῶ, δάδρομαι.

— Ὁ περίφημος ἀνακαλυπτὴς ἀμερικανὸς Ἐδισὼν ἔχει κάμει μέχρι τοῦδε 400 ἀνακαλύψεις.

Ταμπούρινη.

Ἄρπη.

Κιννόρα.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ.

Παρήλθον ἤδη αἱ ψυχραὶ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος, καὶ ἡ φύσις τὴν ἐπ' αὐτῶν τοῦ ἔαρος τελεί παντοῦ τὸ ἄσμα ἀντηχεῖ εὐμόλπου ἀηδάνος καὶ εἰς λειμῶνας διανθεῖ φαειρὰ μᾶς προσκαλεῖ.

Ἐκεῖ τὸ ῥόδον εὐθαλὲς καὶ μόρα ἀποπνέον κλίνει σεμνῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἔμπροσθεν αἰδοῦς, καὶ στέμμα δρόσου ἐξ ἀβρῶν πετάλων ἀπορρέον ὡς δάκρυ στέλβει ἄγιον παρθένου εὐειδοῦς.

Χορδὸς ἐγγύθεν πάνλευκος καὶ μυροδόλων ἴων ἐπὶ πρασίνοιο τάπητος ἀπλοῦται ὡς γιῶν, δε' αἰφνης κρῖνος εὐσταλῆς ὑψόμενος πλησίον προσδέπει τὴν λευκότερα ἐκείνων μειδιῶν.

Τὸ κύμα χαίρον ἤμερον καὶ γαλήνῳ φλοισβίζει καὶ ραίνει τοὺς ἀντίποδας τῆς ὁμαλῆς ἀκτῆς. ἐνθ' τὴν μάγον ἑορτὴν μακρόθεν χαίρει τὴν ἡλιοῦ ζεῦρος καὶ τηλαυγῆς ἀκτίς.

Πᾶσα ἡ φύσις χαίρει τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου, καὶ εὐλογεῖ τὸ δνομα σεπτοῦ Δημιουργοῦ τοῦ εὐστροφον κελάδημα τοῦ εὐπετοῦς στρουθίου καὶ τ' ἄσμα τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς μοχθοῦντος γεωργοῦ.

Ἐξέλθετε εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀγαπητοῖ μου φίλοι, καὶ εὐώδη ἀνθὴ δρέψατε φαειροὶ καὶ εὐτυχεῖς ἄσμα τονίσατε ἄγνων μὲ τ' ἀδολά σας χεῖλη καὶ ὑμνήσατε τὸν Πλαστοργὸν ἐξ ὅλης σας ψυχῆς.

Ἐν Πειραιεῖ, Μαΐου.

Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Κε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἢ συνομιλία περιστράφη εἰς τὰς περιπετείας τοῦ Γεωργίου κατὰ τὴν διανομὴν τῶν φακέλων, ὁ δὲ Στρατάρχης Καίτ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐγνώριζε τὸν ἄνδρα, ὅστις ἦτο ἐνδοξομένος τὸ φαῖον ἐνδομα.

Ὁ Γεώργιος ἀπήντησε :

— Ναί, τὸν γνωρίζω ἦτο Πρῶσσο, ὅστις εἶναι ὁ πρωτοεργὸς εἰς ἄλλην αὐτὴν τὴν προδοσίαν.

— Σγά! ἐπιθόρῃσεν ὁ Καίτ, διότι εἶδε τὸν βασιλέα συνομιλοῦντα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε συνεννοήσεις μὲ «ἄθλιον προδότην.»

Τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν τοῦ Γεωργίου θὰ ἤκουσεν ὁ ἔξωθεν ἱσταμένος Γκόττληβ, διότι ἀμέσως διωλισθήσε διὰ μέσου τοῦ ὄχλου καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Ὅτε τὸ γεῦμα ἐτελείωσεν, ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασε τὸν Γεώργιον καὶ τῷ εἶπεν ἀποτόμως—

— Διατί δὲν ἐτελείωσας, τι ἤθελες νὰ εἰπῆς, κύριε Συναγματάρχα;

— Διότι διατάχθη νὰ σιωπήσω, Μεγαλειότατε.

— Ὑπὸ τίνας;

— Ὑπὸ τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ Στρατάρχου Καίτ.

— Καὶ διατί δὲν ἀπήντησας ἀμέσως, ὅταν σὲ ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀνθρώπου;

— Διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ εἰπω τι ἐνοχοποιητικόν, ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἄνθρωπος ἱστατο μεταξὺ τοῦ ὄχλου παρὰ τὴν θύραν.

— Καὶ τοιμᾶς ἀκόμη νὰ μοι εἰπῆς τοῦτο, ἀφοῦ ἀπωλέσαμεν μίαν ἐσκαιρίαν τοῦ νὰ συλλάβωμεν τὸν «προδότην!» ἀνέκραξε μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Βασιλεὺς.

— Καὶ διατί ὄχι, Μεγαλειότατε; ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ἀταράχως.— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος βεβαίως πρέπει νὰ παρήμεν ἀγχόνῃ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ἐὰν μὲ ἐφόνευεν ἐμείνη τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δάσος, πιθανότατα θὰ τὸν ἀντήμειβεν ὁ Σάξων Βασιλεὺς, ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀντήμειβε τὸν προδότην Μέντζελ. Εἰς τὸν πόλεμον θεωροῦνται τὰ τοιαῦτα συγχωρητὰ!

Ὁ Βασιλεὺς ἐν σιγῇ καὶ ἐκπλήξει ἐστάθη παρατηρῶν τὸν ἄφοβον ἀξιωματικόν πάντες οἱ παρόντες ἐξεκλάγησαν διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν του, ὁ δὲ δοῦς τῆς Βροωνόβιγς ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του φηγουσας, «Βρὲ ἄνθρωπε πρόσθε μὴ κόψῃς τὸ κεφάλι σου μὲ τὴν γλώσσάν σου!»

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἠσθάνθη φόβον ἔχαιρέτησε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὅτε ἀμείλησεν ὁ Βασιλεὺς—

«ἔχες δίκαιον, Βράουν, ἀλλὰ θὰ προσκαθίσω νὰ ξηλαίψω τὸ ὄνειδος τῆς διαπραγματεύσεως ἀκείνης μὲ τὸν Μέντζελ!»

Ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε, καὶ ὁ Βασιλεὺς θεωρῶν αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον εἶπεν εἰς τοὺς περιεστῶτας:

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Βράουν δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν γέρο-Διάβολον κατὰ πρόσωπον!»

— Εἶναι ἄξιος μαθητῆς τοῦ μακαρίτου Πρίγκηπος Λεοπόλδου, παρετήρησεν ὁ Στρατηγὸς Λεβαλδ' ἐκεῖνος ἠγάπα τοιοῦτους τραχεῖς, ἀξέστους ἀδάμαντας.

— Καὶ ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ὁ Βασιλεὺς.

ΚΕΦΑΛ. ΙΔ'.

Ἄν εἶναι ἀνάγκη νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν Γεώργιον καθ' ἄλλην τὴν διάρκειαν τοῦ «ἐπταετοῦς πολέμου.» οἱ ἔχθροι τῆς Πρωσσίας περιέζωσαν αὐτὴν πανταχόθεν. Οἱ Πρῶσοι, καταβαλλόμενοι ὑπὸ πολυαριθμωτέρων ἐχθρῶν, κολλάκις ἐνικήθησαν. Πρῶσοι, Αὐστριακοὶ καὶ Γάλλοι διεχύθησαν καθ' ἄλλην τὴν Πρωσσίαν, καὶ ἐν τούτοις οἱ Πρῶσοι γενναίως ἀντείχον.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Γεώργιος ἐκάθητο ρεμβάζων παρὰ τὸ παραθύρον ἐνδὲς δωματίου οἰκίας τινὸς εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐστάθμισε τὸ σὺνταγμα του. Οἱ ρεμβασμοὶ τοῦ διεκόπησαν ὑπὸ γνωστῆς φωνῆς ἔξωθεν τῆς θύρας, ἐρωτάσης ἐὰν ὁ συναγματάρχης φὸν-Βράουν-Βέδελ κατῆκει ἐκεῖ. Ὁ Γεώργιος ὤρμησεν ἔξω καὶ εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκυλὰς τοῦ θετοῦ τοῦ πατρός.

— Ἴδοὺ ἐγὼ, οἴε μου,» εἶπεν ὁ στρατηγὸς «ἐὰν ἠδυνήθην πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἀργίαν καὶ διὰ τοῦτο ὑπῆγα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ κατ' αἰτήσίν μου μὲ ἔθεσε πάλιν εἰς τὴν ἐνεργὸν ὄπηρεσίαν, καὶ ἦλθον νὰ πολεμήσω μαζί σου, καὶ νὰ ἀποθάνω, ἂν ἦναι ἀνάγκη.»

Διαταγαὶ ἦλθον τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὅστις συνήθροικε τὰ Πρωσσικὰ στρατεύματα παρὰ τὸ Ρόσβαχ, ὅπου ὁ Γαλλικὸς στρατὸς, τριπλασίος τοῦ Πρωσσικοῦ κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἦτο ἐστρατοπεδευμένος.

Ἐπικολοῦθησεν ἡ περιώνυμος μάχη τοῦ Ρόσβαχ καθ' ἣν οἱ Γάλλοι κατετροπώθησαν. Ὁ στρατηγὸς φὸν-Βράουν-Βέδελ μὲ τὰ στρατεύματά του συνήτησε τάγμα τι Γαλλικὸν ὅνπερ δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ τὸ προσέβαλε μὲ ὄρμην σχεδὸν νεανικὴν. Φοβερὰ ἐκ τοῦ συστάθην συμπλοκῆ ἐπικολοῦθησεν οἱ Γάλλοι ἔλαβον ἐπικουρίαν καὶ οἱ Πρῶσοι περιεκυκλώθησαν. Ὁ Γεώργιος παρετήρησε τὸν κίνδυνον τοῦ θετοῦ πατρός του καὶ ὤρμησε μὲ τὸ τάγμα του εἰς ἐπικουρίαν του. Ἀλλὰ δὲν ἔφθασεν ἐγκαίρως νὰ ἐμποδίσῃ Γάλλον τινὰ Ὑδσάρον, ὅστις δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ ξίφους διέσχισε τὸν ὄμιον καὶ τὸ στήθος τοῦ στρατηγοῦ. Ὁ γέρον καταέπεσε τοῦ ἱπποῦ του. Ὁ Γεώργιος λωσσοῦσθε ἐπρίφθη ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον κατέπιπτον ὑπὸ τὸ ξίφος του. Οἱ Γάλλοι μὴ δυνάμενοι

νά ἀντισταθῶσιν εἰς τοιαύτην ὁρμὴν κατετροπώθησαν καὶ ἔφυγον τῆδε κακίᾳ.

Ἐκεῖνος ὁμως δὲν τοὺς κατεδίωξε. Πηδῆσας ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἐγονάτισε παρὰ τὸν πληγωμένον στρατηγόν, ὅστις ἐμειδίασεν ἰδὼν τὸν θετὸν υἱόν του. Ἐγείρας δὲ τὰς χεῖράς του μετὰ δυσκολίας ἐψιθύρισεν.

—Ὁ βασιλεὺς μου—ἀποθνήσκω εὐτοχῆς—διότι ἐνίκησε. Γεώργιτε, ὑπηρετεῖ αὐτὸν πιστῶς—σὸ ἐστάθης ἢ χαρὰ μου—Χαῖρε!»
(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΧΑΝΔΡΑΙΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΝΙΚΟΛΑ.

Πρὶν ἀκόμη ἡμερωθῶν οἱ ἄγριοι κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, πρὶν ἀκόμη μάθουν γράμματα καὶ πολιτισμὸν καὶ θρησκείαν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, συνέπεσε νὰ ναυαγήσῃ ἓνα εὐρωπαϊκὸν ἐμπορικὸν πλοῖον ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐκεῖνας νήσους, ὅπου εἶναι αἰωνίως καλοκαίρι, νὰ χαθῶν δὲ βλοὶ ἐκτὸς ἓνας, τὸν ὅποιον τὰ κόμματα ἐρριψάν ἔξω εἰς τὴν προκομαίαν. Ἦτο νύκτα, διὰ συνέβη τὸ ναυάγιον, ἅμα δὲ ὁ Μαστρο-Νικόλας, διότι ἔτσι ὠνομάζετό ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἅμα λέγω ὁ Μαστρο-Νικόλας ἠσθάνθη ἀποκάτω του τὴν ξηρὸν, δὲν χάνει καιρὸν καὶ εὗρίσκει μίαν ζεστὴν τρύπαν εἰς τὴν ἄμμον, ὅπου συμμαζεῦεται κατακουρασμένος καὶ καταθρεγμένος, καὶ ἔως νὰ γύρῃ καλὰ τὸ κεφάλι του ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος τοῦ εἶχε στεγνώσει τὰ βρεγμένα του ρούχα. Ἐτενῶθη, ἐξήπλωσε τὰ μωδιασμένα του πόδια καὶ ἔκαμε νὰ ἀνοίξῃ τὰ βαρῆα του ὀμμάτια, πλὴν τί νὰ ἰδῆ; Ὀλόγυρά του ἔστεικον καμ' μιὰ ἑκατοστὴ ἄγριων, — ἡμίγυμνοι, κατάμαυροι, γμωγιατισμένοι μὲ λουλάκι, καὶ ὠπλισμένοι ἔως τὰ δόντια μὲ τόξα καὶ βέλη καὶ ἀσπίδας. Τὸν ἀγριοκότεζαν δὲ ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὸν κομματιάσουν εὐθὺς, καὶ ὁμως κανεὶς δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του, κανεὶς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν κύκλον. Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἦτο κάθε ἄλλο παρὰ δειλός· χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐξίπασθῃ διόλου, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γούβαν του καὶ ἐκάθισεν ὀρθος ἐπὶ τῆς ἄμμου.

«Τί νὰ θέλουν μ' ἐμένα;» ἐσκέπτετο, ἐνῆ τοὺς ἐκότεζε μὲ περιέργειαν. «Ἄν εἴξουρα τὴν γλώσσάν των θὰ τοὺς ἐρωτοῦσα. Εἴμπορεῖ ὁμως νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τὰ μαλαγασικά, διότι δὲν εἴμεθα μακρὰν τοῦ Ἰνδικοῦ Ὀκεανοῦ.» Καὶ μετ' ἐτὴν ἰδέαν αὐτὴν λέγει—
«Ἐ, καλοὶ μου γείτονες, τί στέκεσθε καὶ μὲ κυττάζετε;»

Πρὸς μεγάλην του δὲ χαρὰν ἀκούει ἓναν νὰ τοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν αὐτὴν γλώσσαν—«Σὲ φυλάττομεν, ἐξέγε, ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς μας.»

«Ἐτα, ἔ; Καὶ ἀφοῦ ἔλθῃ, τί θὰ μὲ κάμεις;»

«Τότε ξένε, θὰ σὲ φάγωμεν. Περιμένουμε νὰ σὲ ἰδῇ ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ πῶς νὰ σὲ μαγειρεῶσωμεν.»

Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἦτο δειλὸς ὁ Μαστρο-Νικόλας, ἅμα ἤκουσε τὸν λόγον αὐτὸν, αἰσθάνθηκε τὰ μαλλιά του, ὅσα βρεγμένα καὶ ἂν ἦσαν, νὰ σηκώνωνται θλόρθια. Δὲν εἶδεε ὁμως τίποτε, ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο πῶς σφυρίζει.

Τὴν ἰδέαν ὁμως στιγμὴν βλέπει νὰ ἀνοίγῃ ὁ κύκλος τῶν ἀγρίων, καὶ νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ μέσον ὁ βασιλεὺς, ἓνας ὀψηλὸς ἄγριος, μαυρότερος καὶ ἀγριώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸν ὅποιον ἐσυνώδευαν τριάντα τόσσοι ὀπασισταί. Τὸ μόνον φόρεμα τοῦ βασιλέως ἦτο μία πῆχη λευκὴ πανὶ γύρω εἰς τὴν μέσην του, τὸ μόνον δὲ κόσμημά του μία καδδένα ἀπὸ χάνδραις. Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασε τὸν Μαστρο-Νικόλα, τὸν ἐκύταξε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἔως τὰ νύχια, ἐξέτασε τὰ ρούχά του, καὶ τέλος τὸν ἐψηλάφησεν εἰς τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ὅπως κάμνουν τὰ Πασχαλιὰτικὰ ἀρνιά. Τότε ἐγύρισε καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς ὀπασιστάς του εἰς γλώσσαν, τὴν ὅποιαν ὁ Μαστρο-Νικόλας δὲν ἐννοοῦσε.

«Τί λέγεις;» ἐρώτησε μὲ ἀνησυχίαν τὸν ἄγριον ὅστις εἴξευρε τὰ μαλαγασικά.

«Λέγει δτι εἶσαι καλὸς διὰ τὴν σοῦγλαν,» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ὁ Μαστρο-Νικόλας, ἂν καὶ ἔξυπνος, τὰ ἐχρειάσθη.

«Δέν του λὲς καῦμένο, δτι εἰς τὴν πατριδα μου τρώγουν τὸ κεφάλι βραστό—εἶναι νοστιμώτερον,» εἶπε μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦλάχιστον νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι παρὰ νὰ βασανίζετο ζωντανὸς εἰς τὴν σοῦβλαν.

«Θὰ τοῦ τὸ πῶ,» εἶπεν ὁ διερμηνεύς· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔκαμε νεῦμα ὄχι.

«Δέν κάνει,» εἶπε «Ἡμεῖς ὅπως τὸ βρήκαμε, ἔτσι θὰ τ' ἀφήσωμε. Ψηττός θὰ γείνη μαζί μὲ τὸ κεφάλι.»

Ὁ δυστυχὴς ὁ Νικόλας ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, ἅ ὁ Θεὸς μόνος εἴμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ τώρα, ἀλλὰ θαύματα πλέον αὐτὸς δὲν κάμνει.» Καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του ὡς διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὅταν ἀνέβλεψε, εἶδε φωτιὰν ἀναμμένην καὶ ἐκεῖ πλησίον τὴν σοῦβλαν, μυτερὴν καὶ καλοεσμένην, ἢ ὅποια τόσον τὸν ἐτάραξε, ὥστε τοῦ ἤλθε σίδος τρέλλας καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

«Τί γελᾷς βρέ;» τοῦ κάμνει ὁ διερμηνεύς. «Δέν βλέπεις τὸν βασιλέα ἐμπρὸς σου;»

«Χὰ, χὰ! Ἴσα, ἴσα, μ' αὐτὸν γελῶ,» ἀπήντησε χωρὶς νὰ καλοεἰσεύρῃ τί ἔλεγεν ὁ Μαστρο-Νικόλας.

«Ἐσντροπιασμένο! Καὶ τί βλέπεις ἐπάνω του νὰ ἦναι γελοῖον;»

«Βλέπω,» ἀπεκρίθη ἐκαρδιζόμενος ὁ Μαστρο-Νικό-

λας, «βλέπω δια πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἕνας βασιλεὺς νὰ φορῇ χάνδραις εἰς τὸν λαμόν του. Εἰς τὴν πατρίδα μου τὰς φοραῖν εἰς τὰς κοῦκλας τῶν τῶν κοριτσάκια.»

«Ἄθλιε φεύστη! Κακομαθημένε ἀνθρωπε!» ἀπεκρίθη μὲ θυμὸν ὁ ἄγριος. «Μάθε διὰ αὐτὸ τὸ περιδέριον εἶναι ὁ πολυτιμώτατος θησαυρὸς τοῦ βασιλείου μας καὶ διὰ μᾶς ἐκόστισε τὸ αἷμα ἑκατῶν πολεμιστῶν. Τὸ ἐπῆραμεν ἀπὸ μίαν ἐχθρικὴν φυλὴν, ἣ ὅποια τὸ εἶγα πᾶρα ἀπ' ἄλλην εἰς τὸν πόλεμον.»

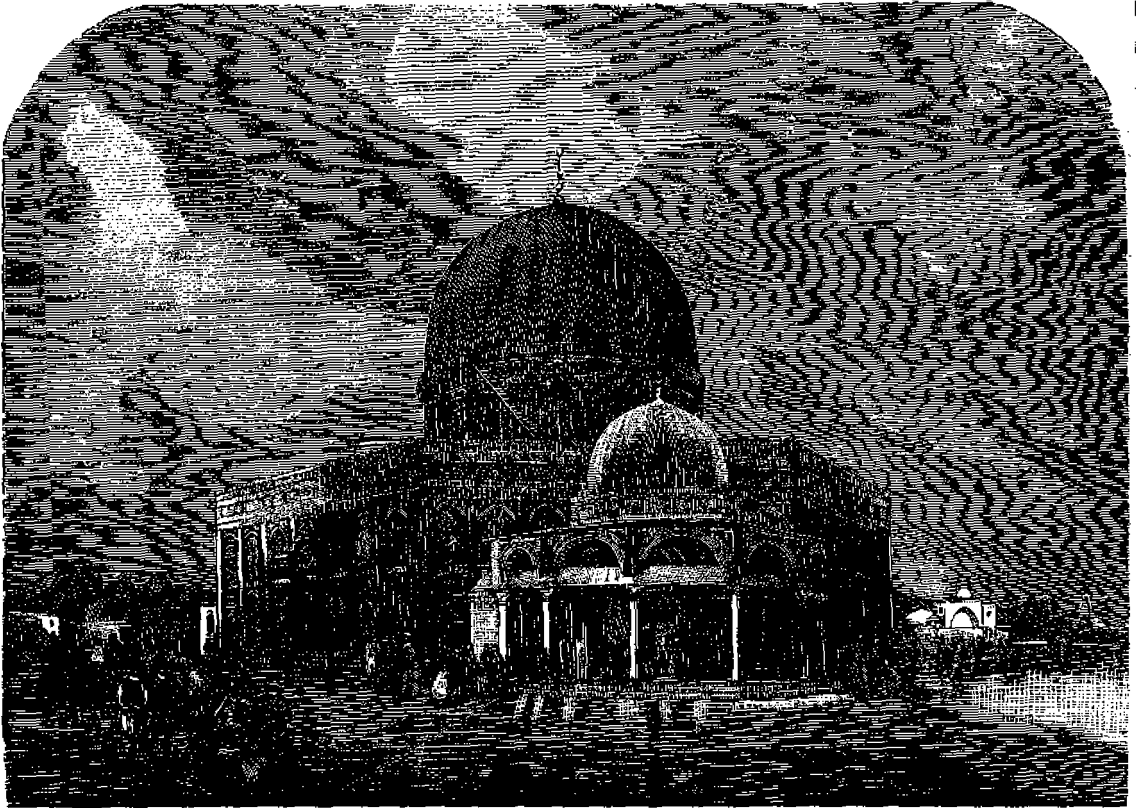
«Τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν!» ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς. «Πότε θὰ τὰ ἔχω τὰ περιδέρια μου;»

«Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ τότε ἀπεκρίθη:

«Μετὰ τριάντα ἡμέρας.» (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΜΑΡ.

«Ὁ ἐνώπιόν σας ναὸς εἶναι ἕν ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστατα μωαμεθανικὰ ἱερά τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ἕν

Ὁ ναὸς τοῦ Ὁμάρ ἐν Ἱερουσαλῆμ.

«Ὁ Μαστρο-Νικόλας αἰφνης αἰσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ τοῦ ἀναβῇ εἰς τὸ στόμα· τοῦ ἐφάνη διὰ εὐλα ἐστροφοφόριζαν ἐμπρὸς του, καὶ μόλις ἀπὸ τὴν συγκινήσιν του εἰμπόρεσε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν διασημῆνα:

«Ἐπέ τοῦ βασιλέως σου, διὰ ἂν μοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν θὰ τοῦ κάμω δέκα περιδέρια ὡσάν αὐτό.»

«Τί λέγει;» ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

«Λέγει, βασιλέα μου, διὰ ἂν τοῦ χαρίσῃς τὴν ζωὴν θὰ σοῦ κάμω δέκα περιδέρια ὡσάν αὐτό ὅπου φορεῖς.»

«Τί Ἀλήθεια; Εἶναι μάγος; Μήπως χωρατώσῃ Ἐρώτησέ τον κάλιν, μήπως δέν τον ἐκατάλαβες;»

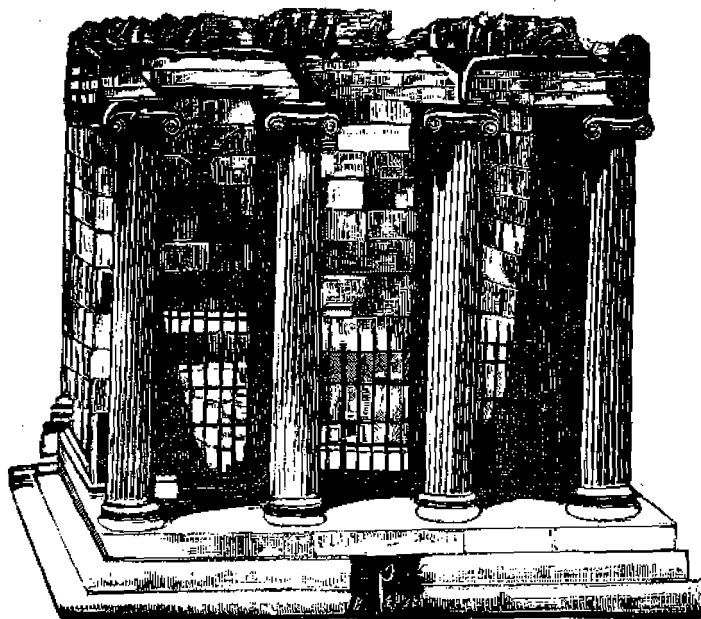
«Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἐρωτηθεὶς ἐπανέλαβε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἱερουσαλῆμ Χαράμ-ἔς-Σχερίφ, ἕτοι ἱεράιον τοῦ βράχου, καὶ ἱεράιον τοῦ Ὁμάρ ὀνομαζόμενον. Ὀνομασθῆναι δὲ τοῦ βράχου, διότι ἵσταται ἐπάνω εἰς πλατῶν καὶ ἐπίπεδον βράχον, τὸν ὅποιον οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦν ἀκόμη ὡς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Μελχισεδέκ ἐθυσίασεν εἰς τὸν Θεόν, ὃ δὲ Ἀβραάμ προσέφερε τὸν Ἰσαάκ, ἣ δὲ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἵστατο εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ τέλος ὡς τὸν ὄμφαλόν, ἕτοι τὸ κέντρον τῆς γῆς! Οἱ Μωαμεθανοὶ θεωροῦν τὸν βράχον τοῦτον ἱερόν, διότι ὁ Μωάμεθ τὸν ὀνόμασεν ἕνα ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Παραδείσου, καὶ διότι, ὡς πιστεύουσι, ἀνελήφθη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐν μόνον ἱεράιον, τὸ τῆς Μέκκας, εἶναι ἁγίον.

τερον τοῦ τζαμιού τοῦ βράχου, καὶ τοῦτο διότι ἡ Μέκκα εἶναι ἡ πρώτη ἀγία πόλις τῶν Μωαμεθανῶν, ἐνῶ ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι δευτερεύουσα. Τὸ τζαμιὸν τοῦ βράχου εἶναι ὀκτάγωνον, 67 ποδῶν εἰς κάθε πλευρὸν· ἔχει ὕψος 170 ποδῶν, καὶ ἀνωθεν τῆς στέγης θόλον ὑψηλόν, βασταζόμενον ἀπὸ κορινθιακὰς κίονας. Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ ναοῦ εἶναι ἐσκεπασμένοι μὲ πλίνθους ἀκ ποροελάνης· κάθε εἰς τῶν κίωνων

φέρει πρῆγτον, τοῦ Κορανίου, ἐνῶ ἄλλα χωρία τοῦ Κορανίου περικυκλώνουν τὸ ἄνω μέρος τοῦ ναοῦ ὡς διάζωμα. Ὁ ναὸς οὗτος συνήθως λέγεται τοῦ Ὀμάρ, διότι πιστεύεται ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος Χαλίφης τῆς Ἀραβίας τὸν ἔκτισε· πολλοὶ ὅμως εἶναι τῆς γνώμης ὅτι εἶναι βυζαντιανὸς ναὸς, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ.

Ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης.
(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς)

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΠΤΕΡΟΥ ΝΙΚΗΣ.

Ὅπως σήμερον χριστιανοὶ τινες τιμοῦν ἓνα εἶγον ἢ μίαν ἀγίαν μᾶλλον τῶν ἄλλων καὶ θεωροῦν αὐτοὺς ὡς προστάτας των, τοιοῦτοτρόπως τὸν ἀρχαῖον καιρὸν ἐκάστη πόλις ἐλάτρευεν ἓνα θεὸν ἢ μίαν θεὰν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ Κορίνθιοι, λόγου χάριν, τὸν Ποσειδῶνα, οἱ Ἀργεῖοι τὴν Ἥραν, οἱ Ἐλευσῖνοι τὴν Δήμητραν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Ἀθηνᾶν. Τὴν Ἀθηνᾶν ἐτίμων οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνον ὡς προστάτιδα τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ὡς θεὰν τῆς πολεμικῆς τέχνης, τῆς σοφίας καὶ φρονήσεως, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ ὑπὸ τὰς διαφόρους τῆς ιδιότητος εἶχον ἀφιερῶσαι εἰς αὐτὴν δλοὺς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκροπόλεως· τὸν Παρθενῶνα ὡς Παρθένον θεὰν, θυγατέρα τοῦ Διὸς, τὸ Ἐρέχθειον ὡς Πολιοῦχον, τὸν βωμὸν τῆς Ἐργάνης ὡς προστά-

τιδα τῶν γυναικείων χειροτεχνημάτων, τὸ κολοσσαῖον ὄρειχάλκινον ἀγαλμα ὡς πρόμαχον τῶν Ἀθηναίων— ἐλα ταῦτα πρὸς ἐνθρόμησιν τῶν ὀπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας ἡ θεὰ εἶχε προσφέρει εἰς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε καὶ μίαν ἄλλην ιδιότητα· νὰ ἦναι πάντοτε νικήτρια εἰς τὰς μάχας, διὰ τοῦτο καὶ ἀνομαζέτο πολλάκις Νίκη πρὸς ὑπενθρόμησιν λοιπῶν τῆς ιδιότητός της ταύτης εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐστήθη ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως, ὥστε δεοὶ εἰσέρχοντο νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ ἐνθουμῶνται τὰς μάχας, τὰς ὁποίας εἶχον νικήσει μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Σὰς παρωμοίωσα τὰ Προπύλαια μὲ θν Π, ἀν θέσω τώρα μίαν τελείαν ὑποκάτω ἀπὸ τὸ βραχύτερον σκέλος τοῦ Π θὰ ἐννοήσητε τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ καὶ κομφοτάτου ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐστημένος ἔμπροσθεν τῆς νοτίου πτέρυγος τῶν Προπυ-

λαίων, ἐπάνω εἰς τι ὄψωμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο στολισμένον μὲ πλάκας μαρμαρίνας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν ἀναγεγλυμμένοι γυναῖκες μὲ πτερὰ, παριστάνουσαι Νίκας. Διὰ τοῦς Ἀθηναίους αὐταὶ αἱ πτερωταὶ γυναῖκες ἦσαν μία ἐνθόμησις διὰ εἰς τὴν ταδε ἢ ταδε μάχην εἶχον νικήσαι, ὡσὸν νὰ ἔλεγε κάθε μία ἀπ' αὐτὰς, «ἐγὼ εἶμαι ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνος,» «ἐγὼ τῆς Σαλαμίνος» καὶ ἄλλη ἄλλο. Ἐκτὸς τούτων ἦτο καὶ ἄλλη ἐνθόμησις διὰ τοῦς Ἀθηναίους τὸ διάζωμα τοῦ ναοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ εἶχεν ὠραία ἀνάγλυφα, παριστῶντα μάχας τῶν Ἑλλήνων. Ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ ἐφολλάττετο ἐν πανάρχαιον ἔθρονον (ἄγαλμα ἐξλινοῦ) τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ ὁποῖον τὴν παρίστανε χωρὶς πτερὰ, ἐνῶ συνήθως αἱ Νίκαι ἦσαν πτερωταὶ ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπτερώτου τούτου ἀγάλματος τῆς Νίκης (διότι σὰς εἶπα διὰ τὴν Ἀθηνᾶ ἦτο μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Νίκην) ἴσως, λέγω, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ ὁ ναὸς Ναὸς τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης. Ἄλλοι ὁμως λέγουσι διὰ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔκοψαν τὰ πτερὰ τῆς Νίκης διὰ νὰ μὴ πετάξῃ καὶ τοὺς ἀφήσῃ, διὰ τοῦτο ὁ ναὸς, τὸν ὁποῖον τῆς ἀφιέρωσαν, ὠνομάσθη τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης.

Ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν τοῦ ναοῦ τούτου φαίνεται ὁ Ἐλαιῶν, ἢ σιρὰ τοῦ Πάρνηθος δλη, ἢ παραλία ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμητιοῦ, ἢ Ἀἴγινα καὶ τὰ ὄπισθεν τῆς ὄρη τῆς Πελοποννήσου, διακρίνονται καθαρώτατα ἄλλα τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται εἰς τὸν κόλπον. Ἐδῶ, κατὰ τὸν Πausaniαν, ἐκάθητο ὁ Αἰγύς, δευτέρωθεν νὰ ἴδῃ τὸ πλοῖον τοῦ Θεσείως ἐπιστρέφον ἀπὸ τὴν Κρήτην, καὶ ἀπ' ἐδῶ ἐκρίθη κάτω καὶ ἐσκοτώθη ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, δευτέρωθεν νὰ γυρίξῃ μὲ μαύρα πανία.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΨΩΜΙ.

(Μῦθος Οὐγγρικός.)

Μία φορὰ καὶ ἓνα καιρὸ ἦτο μία χήρα μὲ τὴν κόρη τῆς. Ἡ μητέρα ἦτο σεμνὴ καὶ ταπεινὴ, ἢ κοπέλλα ὁμως, ὡς ἦτον εὐμορφὴ σὰν ἄγγελος, ἦτο καὶ υπερήφανη σὰν διάβολος. Πολλοὶ τὴν ἐζητοῦσαν ἀλλὰ κανένα δὲν ἤθελεν ὅσο περισσότερο ἔκαναν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, τόσο ἐκαίνῃ τοὺς ἐκαταφρονοῦσε.

Μία βραδιά, ὅπου εἶχε πέσει ἡ κόρη νὰ κοιμηθῇ, τὴ μάνα τῆς δὲν τὴν ἔπειραν ὕπνος. Σηκώνεται λοιπὸν νὰ κἀν τὴν προσευχὴ τῆς. Καθὼς ἐπαρακαλοῦσε γιὰ τὴν κόρη τῆς, τὴν ἀκούει νὰ γελᾷ.

«Τὶ ὠραῖο ὄνειρο ποῦ θὰ βλέπῃ, γιὰ νὰ γελᾷ σὺν ὕπνῳ τῆς!» λέγει ἡ μητέρα, καὶ, ἀφοῦ ἀποτελειώσῃ τὴν προσευχὴ τῆς, πέφτει σὺν κρεβάτι καὶ κοιμᾶται.

Τὸ πρωὶ λέγει τῆς κόρης τῆς.

«Μάτια μου Μαρίκα μου, τί εἶχες ἀπόψε καὶ γελοῦσες εἰς τὸν ὕπνον σου;»

«Τί νὰ ἔχω μητέρα μου; Εἶδα πὼς ἦλθε ἓνα ἀρχοντόπουλο μὲ μπακιρένια ἄμαξα καὶ μὲ ζητοῦσε μού φορέσει δαχτυλίδι ὅπου ἀστραφετὸ σὰν τὰ ἀστρα τούρανου; καὶ δευτέρωθεν ἐπήγαμε στὴν ἐκκλησίαν νὰ στεφανωθοῦμε ὁ κόσμος δὲν εἶχε μάτια παρὰ μόνον γιὰ μένα.»

«Παιδί μου, παιδί μου, υπερήφανο ὄνειρο εἶδες. Πρόσεχε νὰ μὴ σε εὕρῃ κανένας πειρασμός.»

Ἡ Μαρίκα ὁμως ἐθαρόνετο νὰ ἀκούῃ συμβουλὰς καὶ τῆς ἐξέφυγε τραγουδῶντας.

Τὴν ἡμέρα ἐκαίνῃ ἦλθε ἓνα νοικοκυρόπουλο καὶ τὴν ἐζήτησε, ἀλλ' ἐκαίνῃ τὸν ὕβρισε καὶ τὸν ἔστειλε στὴ δουλειά του.

Τὸ βράδυ πάλι ἐγέλασε σὺν ὕπνῳ τῆς, καὶ τὸ πρωὶ τὴν ἐρωτᾷ ἡ μάνα τῆς τί εἶδε καὶ γελοῦσε.

«Τί νὰ ἴδῃ, μητέρα μου. Εἶδα πὼς ἓνας ἀρχοντας ἦλθε μὲ ἀσημένια ἄμαξα καὶ μὲ ζητήσῃ πὼς μού φέρεσε χρυσὴ κορώνη καὶ δευτέρωθεν ἐπήγαμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ στεφανωθοῦμε ὁ κόσμος δὲν εἶχε αὐτιά νὰ ἀκούῃ τί ἐδιάβαζε ὁ παππᾶς, παρὰ μόνον τὴν ἀμορφία μου ἐπαρατηροῦσε!»

«Θεὸς φυλάξῃ, παιδάκι μου! Εἶναι πειρασμός τοῦ διαβόλου!» τῆς εἶπε ἡ μητέρα τῆς, ἀλλ' ἡ Μαρίκα πάλιν σηκώνεται καὶ φεύγει γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς.

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα τὴν ἐζήτησε ἓνα ἀρχοντόπουλο, ἀλλ' ἐκαίνῃ τὸν ὕβρισε καὶ τὸν ἔστειλε εἰς τὴν δουλειά του.

Τὴν αὐτὴ βραδιά βλέπει εἰς τὸ ὄνειρό τῆς διὰ τὴν ἐζήτησε ἓνας βασιλέας, ὅπου ἦλθε μὲ χρυσὴ ἄμαξα καὶ διὰ τῆς ἐφόρεσε δλόχρυση φορεσιά.

Τὸ πρωὶ καθὼς τὸ διηγείτο τῆς μητέρας τῆς, ἀκούεται ἓνας βρόντος εἰς τὴν αὐλή τους, καὶ βλέπουν νὰ μπαίνουν τρία ἄμαξα, τὸ πρῶτο μπακιρένιο, γερμᾶτο ἀπὸ στολῶδια καὶ χρυσὰ κεντήματα, τὸ δεύτερο ἀσημένιο, γερμᾶτο ἀπὸ καλοφορεμένους δούλους, καὶ ἀπὸ τρίτο τὸ χρυσὸ βλέπουν νὰ καταβῇ ἓνας ὠραῖος νέος, ὁ ὁποῖος ἔμα ἐμπήκε εἰς τὸ σπίτι ἐζήτησε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὴν μάνα τῆς.

«Νὰ μητέρα» εἶπε ἡ κόρη «εἶχε δίκαιο ἢ δὲν εἶχε;»

Καὶ ἐπῆρε τὴν δλόχρυση φορεσιά ὅπου τῆς ἔφερε ὁ γαμβρός, καὶ ἐπῆγε νὰ στολισθῇ. Ἡ μάνα ἔμεινε μὲ τὸν γαμβρό.

«Δὲ μου λὲς κορ Γαμβρό, τί ψωμί δίνετε τῆς κόρης μου;»

«Εἰς τὸν τόπο μου» ἀποκρίθηκε αὐτὸς «τὸ ψωμί εἶναι τριῶν εἰδῶν, μπακιρένιο, ἀσημένιο καὶ χρυσόν.»

Ἡ μητέρα σὰν τ' ἀκουσε ἀπόρησε, μὰ τί νὰ κἀν; Δὲν εἶπε τίποτε.

Ἐγένετο ἡ στεφάνουσις, καὶ ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὴν ὑπερφρονιά της οὕτω τὸ χέρι τῆς μητέρας της δὲν ἐφίλησε, παρὰ τὴν ἐχαίρεισε ἀπὸ μακρῶν μὲ τὸ κεφάλι, καὶ ἔτσι ἐφυγε μὲ τὸ γαμβρὸ εἰς τὴν δλόχρυση ἀμαξία.

Ταξειδεύουσαν τρία ἡμερονύκτια καὶ φθάνουσαν εἰς τὸ βασιλεῖο τῶν μεταλλείων, ἔπου ἦτο τὸ παλάτι τοῦ γαμβροῦ— δλόχρυσο παλάτι μὲ πόρταις διαμαντέναις καὶ γύρω τριγύρω περιβόλι ἀσημένιο. Ἐχάρηκε ἡ κόρη, ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦτο βασιλέας τῶν μεταλλείων, καὶ αὐτὴ λοιπὸν βασιλίσσα. Ἐίχε κάμει καὶ δρεξί ἀπὸ τὸ μακρὸν δρόμο. «Πεινῶ» κάνει τοῦ ἀνδρός της, καὶ ἐκαθίσανε εἰς τὸ τραπέζι.»

Ποτὲ της δὲν εἶχε ἴδῃ ἰστέοια φαγητὰ, φητὰ ἀπὸ ρουμπίνια, λαχανικὰ ἀπὸ σμάραγθα, νερὸ κρυσταλλένιο. Ὅλοι ὁμως ἔτρωγον μὲ δρεξί, ἐκαίνη μόνη δὲν εἰμποροῦσε νὰ φάγῃ τέποτε.

«Πὲς ἄνδρα μου νὰ μοῦ φέρουν λιγάκι ψωμί.»

«Φέρτε τὸ μπακιρένιο ψωμί» εἶπε ὁ βασιλέας.

Ἡ Μαρίκα δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ φάγῃ.

«Φέρτε τὸ ἀσημένιο ψωμί.»

Οὕτω ἐκεῖνο δὲν το ἔκοπταν τὰ δόντια της.

«Φέρτε τὸ χρυσοῦ ψωμί.» Ἄλλ' ἡ Μαρίκα οὕτω καὶ τὸ ἔδοκίμασε. Ἐκαθίητο λοιπημένη.

«Τί νὰ σὲ κάνω μάττα μου ;» τῆς λέγει ὁ ἄνδρας της, «ἄλλο ψωμί δὲ φουρνίζομε ἐδῶ.»

Ἡ Μαρίκα ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ βασιλέας ἐγέλασε, διότι ἡ καρδιά του ἦτον μεταλλίνη, σὰν καὶ τὸ βασιλεῖο του.

«Ἄδικα κλαῖς,» τῆς λέγει. «Ἐκείνο ἔπου ἐξήλευσες τὸ γῆρας. Φάγε τώρα τὸ ψωμί ἔπου ἐδιάλεξες.»

Ἔτσι λοιπὸν ἡ Μαρίκα, πλουσία καὶ βασιλίσσα, καθίσαι πεινασμένη εἰς τὸ δλόχρυσό της παλάτι, ἡ σκαλίσει τὸ ἀσημένιο της περιβόλι νὰ εὕρῃ καμμιά ρίζα νὰ σβῆσῃ τὴν πεινὰ της. Ὁ Θεὸς τὴν ἐτιμώρησε μὲ αὐτὸ ἔπου τῆς ἔδωκε τὴν ἐπιθυμίαν της.

Τρεῖς ἡμέραις ὁμως τὸ χρόνο, τῆς ἡμέραις τῆς παρακλήσεως, διὰν μισανοίγῃ ἡ γῆ νὰ πῇ τὴ βροχῆ ἔπου τῆς στέλνει ὁ Θεὸς, ἡ Μαρίκα ὡσὰν γερόντισσα βγαίνει εἰς τὸν κόσμον καὶ ζητιανεύει ἀπὸ σπιτί σὲ σπιτί, εὐχαριστημένη νὰ λάβῃ ἀπὸ κανένα φτωχὸ ἐκεῖνο, ἔπου τῆς λαίπει εἰς τὸ δλόχρυσό της παλάτι, ὀλίγο ψωμί καὶ δύο λόγια συμπληθητικά!

—Πολλὰ παιδιὰ εἶναι αἰωνίως δυσπηρεστημένα διὰ κατὰ τι. Πότε τοῖς πταίει τὸ θν, πότε τὸ ἄλλο· ἐνίοτε ὁ καιρὸς, ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι. Εἰς κάθε περίστασιν τῆς ζωῆς θὰ εἶδον καὶ κατὰ δυσάρεστον, καὶ διὰ τοῦτο τὰ βλέπετε πάντοτε μὲ καταδικασμένον πρόσωπον, ἀντὶ νὰ

ἔχουν τὴν ἰλαρὰν ὄψιν καὶ τὸ γλοῦν μειδιάμα, τὰ ὅποια ἐμπρέπουσαν εἰς τὰ παιδιὰ. «Καὶ πῶς θέλετε νὰ μὴ ἤμεθα δυσπηρεστημένοι;» σὰς λέγουσαν, «ἀφοῦ ἔλα τὰ πράγματα πηγαίνουσαν στραβὰ καὶ ἀνάποδα ; Πῶς νὰ μὴ μᾶς δυσπηρεστοῦν ;»

Ἄλλὰ, φίλιτατοι ἀναγνώσταί, ἐνθυμηθεὶς ποῖος εἶπε «δὲν δόνασθε νὰ κάμῃτε μίαν σας τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν;» Ὁ αὐτὸς εἶπε καὶ ὅτι, ἔσον καὶ ἂν σκέπτεται κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ προσθήσῃ μίαν πῆχυν εἰς τὸ ἀνάστημά του. Καὶ εἰςέουρετε τί ἤθελε μὲ τοῦτο νὰ μᾶς διδάξῃ ὁ Χριστὸς ; Ὅτι δὲν πρέπει νὰ ταραττώμεθα καὶ νὰ κοπιάζωμεν διὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι εἰς τὸ χέρι μας νὰ τὰ μεταβάλωμεν, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀφίνωμεν εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Μὴ ὑποθέσητε ὁμως, ὅτι πρέπει νὰ μείνωμεν ἐντελῶς ἀργοί ἅπ' ἐναντίας, ὁ Χριστὸς παραγγέλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοπιάζουν πολὺ διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια τοῖς εἶναι δυνατὰ, καὶ ὑπόσχεται μάλιστα νὰ τοὺς βοηθῇ, ἐὰν ζητήσουσαν τὴν βοήθειάν του. Ἐν δὲ ἀπὸ τὰ δυνατὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς καθενὸς τὸ χέρι, εἶναι τὸ νὰ κάμωμεν τὰ δυσάρεστα πράγματα εὐχάριστα.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς ἓκ τῶν μικρῶν μου φίλων, ἔξυπνῶ πολὺ πρῶτὴ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, καὶ πρὶν ἀκόμη σηκωθῆ ἀπὸ τὴν κλίνην του ἀκούει τὴν βροχῆν νὰ κτυπᾷ τὸ παράθυρόν του. Ἡ ἐκδρομὴ εἶχεν ἀποφασισθῆ, πᾶσα προετοιμασία εἶχε γείνη ἀπὸ χθές. Ἐννοεῖται, ὅτι εἶναι δυσάρεστος μὲ τοιαύτη τροπὴ τῆς ἀτμοσφαιρας· Ἄλλ' ἂν ὁ φίλος μας οὕτως ἦναι φρόνιμον παιδίον, ἀντὶ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ μωρμουρίσῃ κατὰ τοῦ καιροῦ, καὶ νὰ μαλώσῃ τὰ ἀδελφία του, ὡσὰν νὰ ἔπαιον ἐκεῖνα τὰ κακόμοιρα ! λέγει, «Ἐ, ἦπῃκαί ἡ ἐκδρομὴ ! Κρίμα ! ἀλλὰ τί νὰ γείνη ; Ἰσομονή ! θὰ προσπαθῶ νὰ διασκεδάσω μὲ τὰ ἀδελφία μου μὲ κάθε τρόπον, καὶ νὰ τὰ κάμω νὰ λησμονήσουσαν ὅτι καὶ αὐτὰ ἔχασαν μίαν διασκεδάσαν ; Ἄν τὰ ἀγαπῶ, αὐτὸ βεβαίως θὰ κάμω.» Καὶ οὕτω λοιπὸν ἀρχίζει νὰ παίζῃ μὲ αὐτὰ καὶ νὰ τοῖς διηγῆται παραμῦθια, καὶ αὐτὰ κατενθουσιασμένα τὸν ἀγκυλιάζουσαν καὶ λέγουσαν «Ἀχ, ἄς ἔβρεχε κάθε μέρα διὰ νὰ σὲ ἔχομεν εἰς τὸ σπιτί !» Ὅσοις ἔκαμῃ ποτε μίαν τοιαύτην θυσίαν, εἰςέουρε πόσον γλοῦσι φαίνονται οἱ τοιοῦτοι λόγοι, καὶ πῶς ζεσταίνουσαν τὴν καρδίαν, καὶ κάμωμεν νὰ λησμονῆσῃ τις τὴν κούρασίν του καὶ νὰ ἐφευρίσκη ἀκόμη νέα παιγνίδια. Καὶ τὸ ἑσπέρας, ἔταν κάμῃ τὴν προσευχὴν του, διότι ὑποθέτω ὅτι εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν τὴν λησμονοῦσαν, θὰ εὐχαριστῆ τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ μεταβάλλῃ τὰ δυσάρεστα εἰς εὐχάριστα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

—*Εν από τὰ αξιοπερίεργα ἐκθέματα τῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὁποία ἔγινε νῦν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἦτο ἄνθος τοῦ Μεξικοῦ, δύο δάκτυλα τὸ μέγεθος, κατὰ δὲ τὸ σχῆμα ὅμοιον καθ' ὅλα μὲ κἀνθρον, ἕως καὶ εἰς τὰς πτέρυγας καὶ τὰς κεφαλὰς του. Τὸ σῶμα τοῦ ἄνθους εἶχε χροῖα λεμονί καὶ πορτοκαλλί, αἱ πτέρυγες ἦσαν θαλασσινοῦ ἀνοικτοῦ μὲ στίγματα, καὶ αἱ κεφαλαὶ χιονόλευκοι. Ἐφαίνετο πλασμένον ἀπὸ κηρίου, ἡ δὲ εὐωδία του ὁμοίωζε πρὸς τὴν εὐωδίαν τοῦ ζυμπούλλου (βακίνθου). Τὸ περίεργον τοῦτο ἄνθος τρέφεται ὄχι ἀπὸ τὴν γῆν ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀέρα.

— Καὶ ἄλλο αξιοπερίεργον φυτὸν εἶναι εἰδὸς τι κρένου, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔχει ρίζαν μακρὰν, διηρημένην κατὰ διαστήματα διὰ κόμβων. Κατ' ἔτος προστίθεται νέος κόμβος εἰς τὴν ρίζαν, τὸ δὲ φυτὸν προβαίνει ἕνα δάκτυλον μακρὰν τῆς προτέρας του θέσεως. Ὡστε εἰς διάστημα δώδεκα ἐτῶν, τὸ αὐτὸ φυτὸν θὰ εὐρίσκατο ἕνα πόδα μακρὰν τοῦ σημεῖου, ὅπου πρῶτον ἐφυτεύθη.

— Ὁ μεγαλύτερος σκόλος τοῦ κόσμου ἔχει μέγεθος 7 πο' δῶν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ βύχχους του ἕως τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του, ζυγίζει δὲ 100 λίτρας, ὀνομάζεται «Γερουσιαστὴς» καὶ ἀνήκει εἰς κῆρον κατοικοῦντα τὴν Ἀλβανίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

— Οἱ ἄγγλοι λοῦστροιοι, τοὺς ὁποίους ὁ στρατηγὸς Γόρδων εὐηργέτησεν, ἀπὸ εὐγνωμοσύνης ἐπρότειναν νὰ ἐγείρουν μνημεῖον εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Ὀριστικῶς ὅμως δὲν ἀπαρσίσθη ἀκόμη τίποτε περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ μνημεῖον θὰ στηθῆ εἰς τὸ Γραιβιάν, ὅπου ὁ Γόρδων εἶχε συστήσει τὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων παιδῶν καὶ τὸ ἀναγνωστήριόν του.

— Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ χάρτινον μῆγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται θύραι, τραπέζια, καθέκλαι καὶ ἄλλα ἱπιπλα, ἀντιστέκεται ἐπίσης καλὰ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ εἰς τὸ πῦρ, ὅσον εἰς τὰ μεγάλα βάρη, διότι ὄχι μόνον τροχοὶ ἀτραμαζῶν κατασκευάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λεκάναι, σκάφαι, ἀκόμη δὲ καὶ λέμβοι, ἐνῶ ἐργαστήριόν τι τῆς Βρυσταλίας ἔχει κατανοδόχον χάρτινον ἕως 16 μέτρων ὕψηλόν, ἡ ὁποία φαίνεται ἀσφαλεστέρα ἀπὸ τὰς πλεονήτους.

— Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον φυλὴ τις ἀφρικανῶν διαλύουν τὰς διαφορὰς-των. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κατοικοῦν τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς πλησίον εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Πάλλμας καὶ ὀνομάζονται Γραβῶ, εἶναι δὲ τίμοι καὶ ἐργατικοὶ καὶ ἀγαποῦν τὴν εἰρήνην μᾶλλον παρά τὰ μαλώματα, ὡς εἶναι φανερὸν ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκδικοῦνται ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐάν παραδείγματός χάριν κτυπήσῃ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ κτυπηθεὶς δὲν ἀνταποδίδει κτύπημα ἐντὶ κτυπήματος, ἀλλ' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ ὀλην του τὴν δύναμιν, ἀρπάζων ὅτι φαγώσιμον ζῶον τὸ ἕνα καὶ ἕνα ὀδόν-οἱ κύριοι δὲ τῶν ζῶων τούτων, καὶ ὅσοι ἐν γένει τὸ ἕνα νὰ παρευρίσκωνται, τὸν ἀκολουθοῦν συνάζοντες ὅτι αὐτοὺς ἐγύγησῃ, ἕως οὗ συναγθοῦν ἀρκετὰ ζῶα πρὸς ἐκανοποίησιν τοῦ θυμοῦ του. Μεταβαίνουν τότε ὅλοι εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου σφάζουν τὰ ζῶα, καὶ ἐτοιμάζουν τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον προσκαλοῦν ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου. Ἀφοῦ φάγουν καὶ χορτασθοῦν ὅλοι, οἱ ζημιωθέντες, δηλαδὴ οἱ κύριοι τῶν ζῶων, ζητοῦν ἀποζημίωσιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ πληρώσῃ ἑκάστος, ὅστις πρῶτος ἐκτόπησεν τὸν ἄλλον. Ἄν ἦται πτωχὸς καὶ δὲν ἔχῃ μὲ τί νὰ πληρώσῃ, τότε οἱ συγγενεῖς του κατὰ σει-

ρὰν ἀναγκάζονται νὰ πληρώσουν ἀντ' αὐτοῦ. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀποφεύγονται αἱ ταραχαί, διότι ὁ καθεὶς προσέχει τοὺς συγγενεῖς του μήπως ἔλθουν εἰς ἔριν, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θὰ ἦναι υπεύθυνοι.

— Ἀμερικανὸς τις τρομερὸς καπνιστὴς, 80 ἐτῶν, ὑπολογίζει τὰ χρήματα τὰ ὁποία ἔχει ἐξοδεύσει εἰς καπνὸν, εἰς 40 χιλιάδας λίρας ἀγγλικὰς! Μία ὥραία προίκα!

— Εἰς μίαν γερμανικὴν ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθησαν μερικαὶ φράσαι μίαις ἀλλοκότου γλώσσης, φυλῆς τινοῦ τῆς Ἀβστραλίας. Ἡ γλῶσσα αὕτη ἔχει πολλὰ φωνήεντα, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυσκολωτάτη. Τὸ χωρίον τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἐθαγγελοῦ, κεφ. κ', στίχ. 3, ὅπου λέγεται, «Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;» ἢ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει, Σὺ λέγεις, μεταφράζεται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Καβαί ὡς ἐξῆς—

«Νινασὺ μαὶ λὰ Πιλάτο ἰὰ ἰὰ, ἰ μαὶ ἄ.
«Ὁ ἂν ἀνὰ κὲ ἀλὰ ὁ κα ποὶ Ἰουδαί:
Χαὶ ἀκού λὰ Ἰεσοὺ ἰὰ ἰὰ: Ὅτι ἄ καὺ ἰ ὀλεομαὶ ἀ ἰ»

Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν.

—Οἱ Αἰγύπτιοι διήρουν τὸ ἔτος εἰς 12 μῆνας, ἀπὸ 30 ἡμέρας ἕκαστον, καὶ εἰς τὸ τέλος προσέθετον 5 συμπληρωτικὰς ἡμέρας διὰ νὰ γείνουν 365 1/4. Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν των εἶναι τὰ ἐξῆς: Ὡθῶ, Φάορι, Ἄθου, Χοϊάκ, Τόβι, Μεχρί, Φαμενῶθ, Φαρμούθη, Πάχων, Πάوني, Ἐπίφι, Μισέρι.

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς ὀνομάζον ὡς ἐξῆς: 1 Νισάν ἢ Ἀβίβ. 2 Κάρ ἢ Ζιβ. 3 Σιδάν. 4 Θαμοῦξ. 5 Ἀβ. 6 Ἐλοῦλ. 7 Τισρη-ἢ Ἀιλανφ. 8 Μαρκεσδάν ἢ Βοῦλ. 9 Κόσλαρ. 10 Τεβῶ. 11 Σχεβῆχ. 12 Ἀδάρ.

Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀθηναϊκῶν μηνῶν εἶναι τὰ ἐξῆς: Ἐκατομβαιῶν, Μεταγχιτινῶν, Βοηδρομιῶν, Μαιμακτηριῶν, Πυανεψῶν, Ποσειδωνῶν, Γαμηλιῶν, Ἀνθεστηριῶν, Ἐλαφηβολιῶν, Μουνυχιῶν, Θαργηλιῶν καὶ Σκιροφοριῶν.

Οἱ δὲ Μακεδόνες εἶχον ἄλλα ὀνόματα, τὰ ὁποία ἠνάγκασαν πολλοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας νὰ μεταχειρίζωνται μετὰ τὴν κατὰκτησιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὀνομάζοντο οἱ μῆνας κατ' αὐτοὺς: Δίος, Ἀππυλαῖος, Ἀνδιναιῖος, Πέριτρος, Δόστρος, Ἐάνθος, Ἀρταμίσιος, Δαίσιος, Πάνεμος, Γορπυαῖος, Ὑπερβαταῖος.

Ἦμας μεταχειρίζομεθα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν: Ἰανουάριον ἀπὸ τὸν θεοπρόσωπον θεοῦ Janus, ὁ ὁποῖος βλέπει ἄμπρός καὶ ὀπίσω, δηλ. τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους: Φεβρουάριον ἀπὸ τὴν λέξιν februario, ἡ ὁποία σημαίνει ἀγγίξω, καθαρῶς, διότι τὸν μῆνα αὐτὸν ἐσυνείθιζαν νὰ κάμωμεν ἱλασμὸς: Μάρτιον διὰ τὸν Ἄρη (Mars) Ἀπρίλιον ἀπὸ τὸ aperire (ἀνοίγειν) διότι τότε βλαστάνουν καὶ ἀνοίγουν τὰ φυτὰ: Μάϊον διὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ (Maia) Ἰούνιον διὰ τὴν Ἥραν (Juno) Ἰούλιον διὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα: Αὐγουστον διὰ τὸν διδοχον αὐτοῦ Σεπτέμβριον διότι εἶναι ὁ ἔβδομος μῆς, ἀπὸ τὸ septem (ἑπτὰ) καθὼς καὶ Ὀκτώβριον, Νοεμβριον καὶ Δεκέμβριον ἀπὸ τὸ οὐτο, novem, decem.
(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Τίς πρῶτον εἶδε τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν ἀνάστασίν του;
- 2) Εἰς πόσους ἐφάνη ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του;
- 3) Πόσοι εἶδον τὴν ἀνάληψιν αὐτοῦ;